

Тепавски. Ти още въ гимназията рисуваше доста добръ.

Павелъ. Така, колкото виждахъ разнитѣ му портрети отъ художници, колкото се вдълбочавахъ въ описанията на интимния животъ на Толстоя, азъ почнахъ да виждамъ негова образъ нѣкакъ особено и единъ день сѣдамъ и изработвамъ съ маслени бои портрета му. Само че това е копие: липсува она трепетъ и възторгъ.

Тепавски. Послѣ, послѣ!

Павелъ. Мои съмишленици, когато видѣха портрета, останаха възхитени и ми казаха, че Толстой ще бѣде много доволенъ, ако му го прати.

Тепавски. И ти го прати?

Павелъ. Пратихъ го — и прѣдстави си, получавамъ саморъчно писмо отъ Толстоя. И не само че ми благодари, но ме кани на гости у него.

Тепавски. Ти си наистина щастливецъ!

Павелъ. (Увлечень). А когато го видѣхъ! Азъ бѣхъ хипнотизиранъ отъ тоя бѣловластъ старецъ! Стори ми се, че стоя прѣдъ нѣкой древенъ Богъ. Богъ на доброто и милосердието. (Унесенъ). Той стоеше на двора: бѣше съ широка шапка и рубашка, глава издадена напрѣдъ и ръка, пхната въ ремика, съ който бѣ опасана рубашката. Когато издигна очи и ме погледна, азъ усѣтихъ, че ме обзема сияние. Необикновени очи, братъ! Такива очи, като малки сливи, сиви-зеленикави очи, които съ своя повѣхналъ погледъ извикаха въ душата ми спомени на нѣкогашни прѣживѣли въздѣления въ минути на самотностъ и самовдълбочаване. Азъ спрѣхъ и нѣмахъ сили да се приближа. (Късо замълчаване). Прѣзъ малкитѣ му зажимѣли очи азъ